

SVENSK

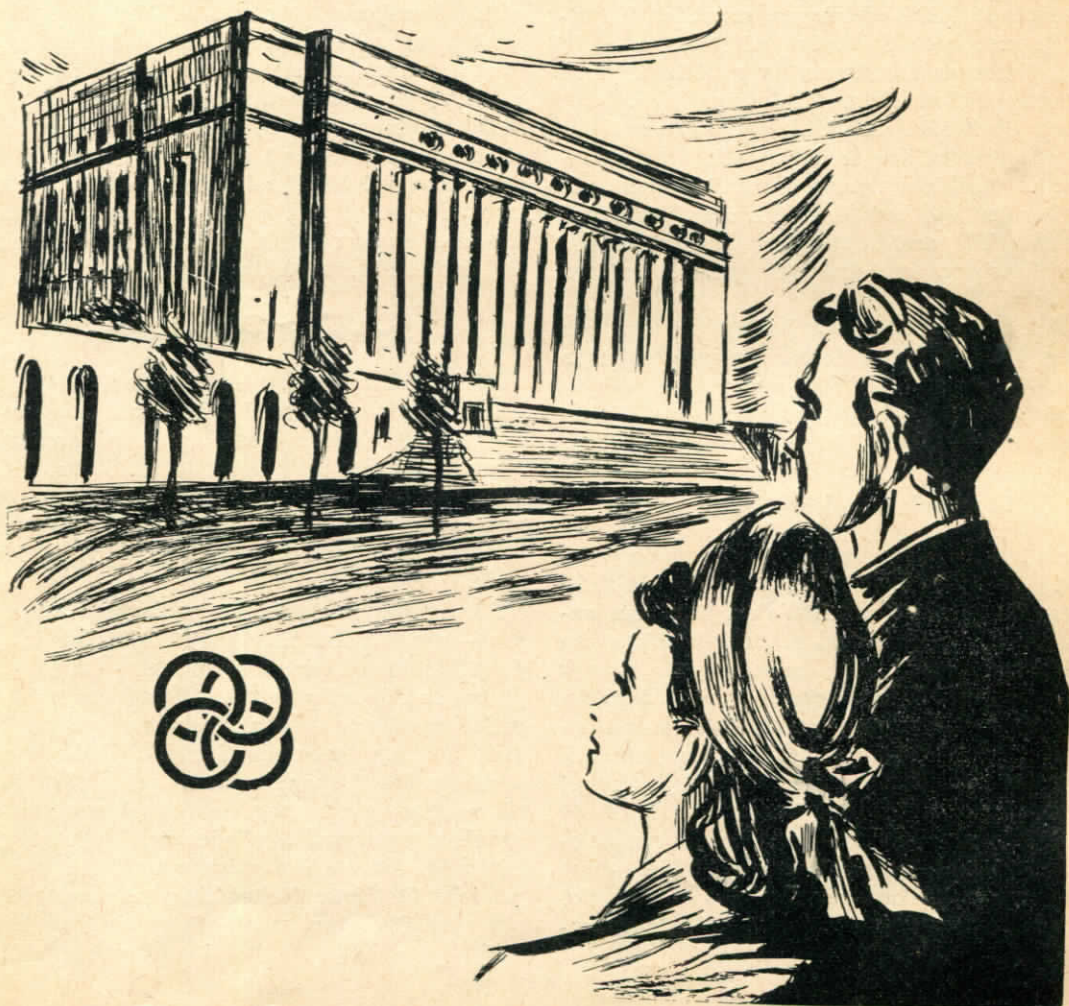

FRAMTID

Organ för Svensk Ungdom – Svenska Folkpartiets ungdomsorganisation

N:o 1

1948

Å R S M Ö T E T

På många håll hade man emotsett en samman-
drabbning av större mått mellan högerkretsarna
och de mer liberalt betonade vid Svensk Ungdoms
årsmöte den 15 maj i Vasa. Förväntningar i den
vägen kom emellertid på skam, i huvudsak prä-
glades mötet av en särdeles kordial stämning och
egentligen endast i en fråga, den gällde samar-
bete med de finska borgerliga partiernas ung-
domsorganisationer, kom motsättningar olika
åsiktsriktningar emellan till synes. Men härom
mera längre fram.

Årsmötesförhandlingarna fördes ute på Brage-
gården, ett nätt och trevligt bygdehem, där ett
80-tal SU:are, representanter för 11 av Svensk
Ungdoms 15 lokalavdelningar, samlades. En ut-
ländsk gäst hade SU också nöjet att se i sin
krets, förbundsombudsman Ivar Hellsvik från
Högers Ungdomsförbund i Sverige.

Mag. Christoffer Schildt, organisationens då-
varande viceordförande förklarade i ordföran-
dens, dr Ahlbäcks frånvaro mötet öppnat och
därefter var man beredd att börja med förhand-
lingarna. Till ordförande för årsmötet valdes
John Forsberg, byråchef och gammal erfaren
SU:are.

Ett årsmötesreferat blir ju lätt en torr och
tråkig återgivning av föredragningslistan, men
om vi håller oss till de viktigare och mer intres-
santa detaljerna och lämnar det övriga därhän
kanske resultatet blir bättre. —

Återblick och framtidsplaner

Berättelsen över verksamheten under det
gångna året var ingen diger sak, men ett antal
intressanta punkter innehöll den. Bl.a. kan an-
tecknas styrelsens åtgärd att till Demokratiska
Världsyngdomsförbundet anmäla om Svensk
Ungdoms utträde ur organisationen. Orsaken
till utträdet står närmast att finna i den omstän-
digheten att Världsförbundet framvisat ett allt-
mer kommunistiskt anlete. Styrelsens beslut
skedde för övrigt i full konformitet med de
icke-kommunistiska skandinaviska organisatio-
nernas ställningstagande och efterföljdes något
senare av de finska borgerliga och socialdemo-
kratiska ungdomsorganisationerna. Atgårdens un-

derställdes emellertid årsmötet för godkännan-
de, som inte hade något att anföra mot densam-
ma utan tvärtom, efter det bokslutet och revi-
sorernas berättelse föredragits, beviljade styrel-
sen tacksam ansvarsfrihet.

Någonting nytt för Svensk Ungdoms vidkom-
mande innebar det förslag till verksamhetsplan,
som förelades mötet och med smärre ändringar
och tillägg även antogs. Huvudpunkterna i pla-
nen berörde tjänstemännen, SU:s tidning Svensk
Framtid, grundkurser, studiecirkelverksamhet,
politisk information, ledarkurser, debatter och
uttalanden samt den utländska kontakten. Då
lokalavdelningarna i en snar framtid torde få
verksamhetsplanen sig tillsänd, är det onödigt
att här närmare uppehålla sig vid detaljerna.
Emellertid kan konstateras att det är ett digert
program, som skisserats upp i planen och att
såväl styrelse som tjänstemän får anstränga sig
för att omsätta teorin i praktiken. Fullföljes pla-
nen, vilket väl bör ske för undvikande av miss-
troendeavotum, måste organisationens verksam-
het anses mycket tillfredsställande och utsikterna
för en framtida utveckling gynnsamma.

Styrelseval och valupprop

Då frågan om val av ordförande togs upp till
behandling var det med beklagande man erfor
att dr Ahlbäck inte ansåg sig kunna acceptera
återval. Väl var det emellertid att Svensk Ung-
dom till dr Ahlbäcks efterträdare kunde utse en
man sådan som mag. Christoffer Schildt, väl-
bekant som organisationens tidigare viceordför-
ande.

För att förenkla valet av medlemmar i styrel-
sen — sedan Christoffer Schildt blivit ordföran-
de gällde det att besätta sju platser — varav fem
på två år och två på ett år, tillsattes en valdele-
gation med mag. Henry Backman som ordför-
ande för att förbereda ärendet. Under tiden
ajournerades förhandlingarna och det förslag
till valupprop som mag. Schildt på uppdrag av
styrelsen uppgjort, dryftades och debatterades
ingående. Sin slutliga utformning hann uppro-
pet icke få förrän förhandlingarna återupptogs
och mag. Backman, sedan några mindre viktiga

(Forts. på sid. 8)

SVENSK FRAMTID

Organ för Svensk Ungdom — Svenska Folkpartiets ungdomsorganisation

N:o 1

26 juni 1948

Ärg. I

Svensk ungdom är svensk framtid

Den politiska organisationen av ungdomen på svenskt borgerligt håll i Finland är av färskt datum. Svensk Ungdom — Svenska folkpartiets ungdomsorganisation — startades 1943. Av naturliga orsaker — det pågående kriget — kunde organisationsarbetet endast långsamt komma igång och det var egentligen först efter vapenstilleståndet, som vår förening började växa ut för att i dag med sina femton lokalavdelningar omspänna stora delar av det svenska Finland. Men ännu befinner vi oss bara på halva vägen. Både lokalavdelningarnas antal och deras medlemsantal, som redan finns, måste ökas åtskilligt för att vi skall kunna fylla vår uppgift som ett samlande organ för alla borgerligt sinnade ungdomar på svenskt håll i detta land. För att nå det målet måste föreningsverksamheten intensifieras och nya verksamhetsformer tas i bruk.

Redan länge har behovet av en egen tidskrift, som kunde bli en föreningslänk mellan våra medlemmar samtidigt som den gav spridning åt våra idéer och strävanden, varit påträngande. Hittills har dock resurserna inte varit tillräckliga för ett så kostsamt

företag, som utgivandet av ett medlemsblad otvivelaktigt utgör. Deslo mera glädjande är det därför att föreningen vid sitt årsmöte i Vasa under pingsten kunde fatta beslut om att omedelbart redan detta år till riksdagsvalen — börja ge ut en egen tidskrift.

Det är första numret för Svensk Ungdoms medlemsorgan, som här presenteras för läsekretsen.

Uppställningen av innehållet är gjord med tanke på att ge medlemmarna en så mångsidig och fyllig bild av verksamheten, som det bara för varje gång är möjligt. Förutom ledarspalt, inrikespolitisk krönika och föreningsnytt skall i bladet återfinnas översikter av olika sociala, kulturella och ekonomiska frågor, som är av aktuellt intresse för våra medlemmar.

Det är likaså en given sak att våra spalter skall stå öppna för debatt. Den fria diskussionen är demokratins livsluft och Svensk Ungdoms medlemsorgan bör inte vara något undantag från den regeln. Detta så mycket mer som vår organisation inom sig samlar företrädare för alla de olika menings-

riktningar, som sedan gammalt är representerade inom Svenska folkpartiet.

Inte heller kommer det att bli alltför långt mellan numren. Meningen är att tidskriften från hösten skall bli regelbundet återkommande med åtta häften i året.

Projektet är som syns inte litet och det kräver sin tribut av arbete och ekonomiska uppoffringar. Men det är en uppgift, som är värd att ägna sig åt och centralstyrelsen, där den förberedande planläggningen har utförts, är för sin del absolut övertygad om att den skall lyckas.

När det gällde att hitta på ett namn för tidskriften tvekade vi inte heller att välja det mest optimistiska och samtidigt förpliktande av de förslag, som gjordes: Svensk Framtid. Vi är medvetna om att namnet i första ögonblicket kan förefalla självöverskattande, men då vi valde just det för vårt medlemsblad ville vi samtidigt framhåva att det mål vi strävar till är att genom vår insats lägga en grund för vårt eget partis framtid. Genom att kalla vårt organ Svensk Framtid har vi också betonat den linje, som är vår, inte är den ängsligt tillbakablickande utan den dristigt framåtskådande.

Svensk Ungdom vill med respekt för det fäderneärvda rättssamhället och med hävdande av den parlamentariska demokratis spelregler arbeta för en tryggare, rättvisare och bättre framtid för alla lager av vår svenska folkstam. I denna positiva målsättning ser vi också det bästa medlet mot alla strävanden från vänsterns sida att inskränka medborgarfriheten, begränsa den enskilda företagsamheten och förkväva det fria näringslivet till obotlig skada för hela vårt land och hela vårt folk.

Chr. S.

Fiske ... (forts. fr. sid. 13)

angående alarmkuppen i april tagit, med förhör av ledande sossar och poliskommendören själv i inrikesministerns och Stapos regi. Eventuella kupplaner till vänster i samhället syns ha intresserat vederbörande mindre än de rikt flödande nyhetsskällor hr Gabrielsson öst ur. Att få reda på dem skulle förvisso smaka somliga. — Hittills har överheten tigit om resultatet.

Valpolitiken i stor stil har kompletterats av särdeles uppbyggliga auktionsdueller i riksdagen, där tre stora i ädel tävlan överbjuder varandra både i fråga om gödselmiljarder, invalid-

pensioner, skattelättnader o.d., medan ministrar med olika ressort ute i livets vimmel etablerat sprinterdueller om vem som först skulle hinna delge ett lyckligt folk nyheter som brödransorneringens eventuella slopande, fritt socker, mer av det ena och mer av det andra. Varpå medborgarna plötsligt vaknat till insikt om, att Finland ändå är ett av de få länder, där man snart kan leva kräsligen. Trots att trepartistytret nescigen spruckit, under gläpord från samliga kontrahenter.

Nu har vi helt och hållet lämnat åsido något som går under benämningen nedsättning av krigsskadeståndet med 50 %, alias 75 miljoner skadeståndsdollar i runt tal. Den läckerbiten trivdes som ambrosia i yttersta vänstermunnar — man hade ju svart på vitt i Sovjets not på, att man ensam hade förtjänsten av den stora gåva till småttingen invid. Nu är det självfallet ruskigt svårt att tala urspungsord i en sån sak. Men det är måhända ändå tillåtet att inbilla sig, att småttingen delvis bekommit klappen för relativt välförhållande under de skadeståndsår som gått. För att inte tala om, att en sådan dundergåva kan ge anledning till mer vittsyftande spekulationer än våra instängt valpolitiska.

Generalbeviset på vart valfiskeflugan kan leda levererar i dessa dagar Merikoivisto. Den sorgliga historien hade nära nog glömts bort under gröna klädet i lag- och ekonomieutskottet och skulle väl där ha förblivit, om inte agrarer och sossar funnit tiden mogen för handgripligt frieri till förflyttade över hela landet. Vips plockades hr Pusas vidunderliga förslag fram igen och efter en veckas intensivt pratande var utskottets votum klart: Förord för godkännande. Trots president Ståhlbergs juridiska avrättning av företaget och mindre, men lagkloka, profeters starka betänkligheter. Där hjälpte inte folkdemokraternas veto eller den ensamme svensken Hollstens ihärdiga försök att tala förnuft. Sossarna fann t.o.m. för gott att i sista stund byta ut en opålitlig utskottsmedlem för att inte riskera debacke i slutspurten. Och allt detta besvär till ingen nytta. Riksdagen tar inte upp frågan till avgörande denna gång. Hr Pusa blir tvungen att göra om aktionen och hela eländet skall rullas upp på nytt igen av de kommande tvåhundra. Var det verkligen nödvändigt, att ett riksdagsutskott så ohöljt demonstrerade sin oförmåga att före ett val iakttä elementära rättsprinciper, att blottställa sin tämligen tänjbara anständighetskänsla, bara för några karelska röster. Därom må valen och valmännen döma.

Maxon.

OLAV AHLBÄCK

lämnar SU

Olav Ahlbäck hör till den typ av piprökare, som ger övertygande belägg för den gamla satsen om att pipan är symbolen för ett sansat temperament. Inte i den meningen, att Olav Ahlbäck röker pipa därför att hans själsliv endast rör sig i tröga dyningar, utan i den, att hans pipa uttrycker den strävan till sans, objektivitet, välgrundade omdömen och sträng saklighet, som hos honom kämpar en oupphörlig strid med ett österbottniskt sinnelag fullt av hetsigheter.

Det är karaktäristiskt för Svensk Ungdoms första ordförande, att han, när han tillträdde sin post, hade det dubbla ryktet om sig att ha visat mindre vanlig tapperhet i fält och att ha tillhört fredsoppositionens inre krets. Han avskyr barrikader — men där hittar man honom, inte desto mindre, med pipa och allt, när barrikader behövs. Han företräder m.a.o. just den anda som bör vara given för en politisk ungdomsorganisation: vilja till saklighet parad med oförfärat kamphumör.

Det är synd, det måste beklagas, att Olav Ahl-

bäck redan nu har ansett sig böra lämna ledningen av Svensk Ungdom. Men han har sin hemliga last och den måste väl respekteras, också om det förefaller lekmannen att böra till de stora obegripligheterna här i världen att en människa kan förtrollas därhän av vetenskapen, att han till exempel ägnar år av arbete åt att studera substantivets böjning i finlandssvenskt landsmål och ämnar fortsätta med liknande samsättningar resten av sin levnad, om omständigheterna det tillåter. Det skall inte glömmas att det var ett verkligt offer, av tid, av arbetskraft, av arbetsro Olav Ahlbäck gjorde, när han tog på sig ordförandeskapet i det nystartade Svensk Ungdom.

Vi förstår dig visserligen inte, Olav Ahlbäck, vi förstår inte din passion för substantivets böjning, men vi begriper så mycket bättre att uppskatta din tid hos Svensk Ungdom.

Svensk Ungdoms ordförandeklubba borde för all framtid få formen av en pipa — till din ära och ihugkommelse, Olav, och för att symbolisera vad svensk ungdom — efter ditt mönster — bör vara: lidelsefullt objektiv, sansad, måttfull och fylld av en okuvlig vilja.

H. A.

Givande diskussioner och upplysande föredrag under kamratlig samvaro erbjuder Svensk Ungdoms

nordiska socialliberala
SOMMARSKOLA
i Tusby

27. 7. — 1. 8.

CHRISTOFFER SCHILDT

träder till

Red. anser det vara en av mina många och tunga plikter som viceordförande att i lämpliga ordalag avkonterfeja vår nya ordförande. Till det kan man med skäl anföra, att den uppgiften

borde ha anförtratts någon, som bättre än undertecknad haft tid att genomtränga det skal, med vilket Christoffer Schildt, liksom de flesta andra människor, behagar omge sitt liv och sin personlighet. Min bekantskap med honom sträcker sig nämligen inte längre tillbaka i tiden än det år Chrisse tjänstgjort som SU:s viceordförande.

Skvallerraktigt folk har dock vetat berätta, att modellen för denna teckning varit sådan han nu är alltsedan den dag han vågade sig ut på Helsingfors stads gator, eller åtminstone sedan de första skolåren. Detta påstående skulle i praktiken betyda, att han aldrig haft någon rufsig pojklugg, vare sig så att han själv skulle ha vårdslösat sin högst belägna del — lika litet som

någon annan del — eller så att lärarna skulle ha behövt brottas med större frestelser att i strid mot skolförordningen rufsa till den genom luggar, örfilar eller andra toppunkter i en nog så grå skolvardag. Ergo: Oskar Ernst Christoffer Schildt lär alltid ha varit den städade, exemplariska, välkammade, flitiga, värdiga m.m. m.m. unga man han alltför är. (Den enda större förändring, som under sådana omständigheter kan ha inträffat, är, att även(!) denne förtänksamme man en dag gifte sig. Det får han dock ensam svara för följderna av.)

Skall vi nödvändigt uppräknat de trappsteg fil. mag. Christoffer Schildt var predestinerad att gå, så är de verkligen inte andra än att han en dag vid rätt unga år blev student, sedan nyläns student, därefter nyliberal student och kom in i de kretsar med stort K, som alla österbottniska studenter avundas de nylänka och därför älska att uttala sig mindre fördelaktigt om. Och så blev han efter många och långa debatter i litteratur och dagsaktuella frågor, samt även i någon mån studier, filosofiemagister.

Sitt levebröd får han för närvarande av det, som faller från Hellas bord, vilket något tydligare utsagt betyder, att han är andra man vid Rundradions svenska avdelning och kallas amanuens. Och vill någon höra en väl avvägd och distinkt radioröst, så är det bara att knäppa på radion någon gång, när radioprogrammet anger: I blickpunkten, utrikespolitisk översikt av mag. Christoffer Schildt.

Det är alltså denne yngling på 32 v.år, som blivit SU-arnas ordförande. Han har det inte lätt stackarn! För det första måste han så här i början akta sig för att bli svartsjuk på sin föregångare; att Olav Ahlbäck vann SU-arnas hjärtan så helt som han gjorde var ju lättförklarligt och att det sitter i en tid framåt skall vi inte förvåna oss alltför mycket över. Dessutom är ju SU-skutan både motsträvig och allt annat än lättmanövrerad. Men jag skulle förvåna mig om inte blindskären skulle klaras alldeles utmärkt med Chrisse Schildt vid rodret. Och jag är övertygad om, att vi alla med tiden skall vara ense om, att vi fick en fin ordförande.

John Forsberg.

Unga väljare!

De senaste årens händelser har varit ägnade att starkt framhäva ungdomens roll i samhällslivet. Samtidigt som den genom sina insatser i våra båda krig med heder har fyllt sin plikt mot landet har dock litet eller intet blivit gjort för att från samhällets sida underlätta ungdomens ställning i efterkrigstidens värld. Från statens sida har man visserligen på senare tid lagt sig vinn om att effektivisera det arbete, och de strävanden, som går ut på ungdomsvård och ungdomsfostran. Men enbart lagstiftningsåtgärder är inte nog.

I sin strävan att verka för att den finlandssvenska ungdomen skall beredas bättre utkomstmöjligheter och en tryggare framtid i sina fäders land vill Svensk Ungdom framförallt betona betydelsen av ett på ett fritt näringsliv baserat demokratiskt samhällsskick. Enligt vår uppfattning skulle ett samhälle, där det privata initiativet och den fria företagsamheten inte får komma till sin rätt leda till statligt förmynderskap och hämma det ekonomiska framåtskridandet. Härav följer även att alla strävanden från den yttersta vänsterns sida att på samhällslivets olika områden inskränka medborgarfriheten och undergräva det demokratiska statsskicket beslutsamt måste tillbakavisas.

En av grundbetingelserna för att den svenska folkstammen bevaras och förkovras i Finland är att den svenska ungdomen binds vid hembygden och att landsbygdens avfolkning som i främsta rummet är en följd av ungdomens inflyttning till städerna och industriorterna bringas att upphöra.

För att nå detta mål måste levnadsvillkoren för lands- och skärgårdsungdomen väsentligt förbättras och alla medel tillgripas för att öka trevnaden i våra bygder. För att kvarhålla arbetskraften vid lantbruket och landsbygdens yrken är det av vikt att utbildningen av hantverkare, som våra svenska bygder lider stor brist på, främjas. Därmed förhindras också en fortgående inflyttning av finsk arbetskraft i de svenska socknarna. Ett led i strävandena att förbättra levnadsvillkoren för landsbygdens ungdom

vore skapandet av lämpliga ekonomiskt bäraktiga småindustrier, som utan att medföra de sociala och nationella vådor en inflyttning till städerna är förenad med, skulle ge ungdomen en möjlighet att finna en ekonomiskt likvärdig utkomst i sin hemtrakt.

I förhållande till arbetarungdomen i städerna och på industriorterna betonar Svensk Ungdom, som i arbetet för en utjämning av de sociala motsättningarna ser en av sina uppgifter, att alla ansträngningar måste sätas in på att genom tillfälle till skolning och förbättrad yrkeskunskap ge denna ungdom möjligheter att ekonomiskt och socialt förkovra sin ställning i samhället.

En konsekvens av strävandena att närma de olika socialgrupperna till varandra är att skolväsendet utvecklas på folklig grundval. Som det första partiet i Finland har Svenska folkpartiet efterlyst en demokratisering av vårt skolväsende med folkskolan som bottenkola. I överensstämmelse med denna vår grundinställning hävdar vi nu att folkskolan skall utvecklas och förstärkas och inte förvanskas genom den föreslagna obligatoriska mellanskolan.

I strävandena att oberoende av sin ekonomiska ställning ge de unga samma möjligheter att utnyttja sina anlag och sin begåvning får emellertid inte heller den studerande ungdomens behov försummas. För att bereda mindre bemedlade studenter och studenter från provinsen, som genom krigs- och kristidens förändringar i vårt ekonomiska liv har blivit försatta i en svårare ställning än någonsin förut i vår bildningshistoria, tillfälle att fullfölja sina studier betonar Svensk Ungdom vikten av att staten genom stipendier och studielån tryggar deras utbildning. På samma sätt bör möjligheterna att ge även den ungdom, som förbereder sig för praktiska yrken, ekonomiskt stöd undersökas. Likaså bör det observeras att den nuvarande trångboddheten i städerna och bostadscentra och den därav föranledda bostadsbristen utgör ett allvarligt problem för den ungdom, som i studiesyfte söker sig till universitet och yrkesskolor.

Behovet av särskilda bostäder i samband med utbildningsanstalterna är därför synnerligen trängande. Här liksom ifråga om bostadsproduktionen i övrigt vars betydelse för familjebildningen inte kan underskattas, måste samhället träda hjälpende emellan.

I nära samband med strävandena att oberoende av ekonomisk ställning trygga ungdomens möjligheter att utnyttja sina anlag och sin begåvning står behovet av förbättrade utkomstmöjligheter för den ungdom, som efter sin utbildning träder ut i förvärvslivet. Underbetalningen av yrkesutbildad och intellektuell arbetskraft har satt katastrofala spår i samhället. Speciellt beklagligt ur ungdomens synpunkt är att bristen på kompetenta lärare, vilkas insats som fostrare av det framtida släktet är obestridlig, redan nu är skriande. Med de krav på ökade lärarkrafter, som skolreformen kommer att föra med sig, är det fara värt att hela vårt undervisningsväsende råkar på förfall om inte en väsentlig förbättring av utkomstmöjligheterna inom läraryrket med det snaraste kan åstadkommas. Av utomordentligt stor vikt är också att statsmakten genom bostättningslån och familjebidrag bedriver en aktiv befolkningspolitik inom alla yrkesgrupper.

En effektiv insats för ungdomen bör förutom arbetslivet också gälla fritiden. Svensk Ungdom vill slå vakt kring ungdomsverkssamhetens frihet. Den fria ungdomsrörelsen har visat att den kan fylla sin uppgift. Staten och kommunen bör därför avhålla sig från att i konkurrens med dessa fria organisationer ta befattning med det rent praktiska ungdomsarbetet och inskränka sig till att ge det fria ungdomsarbetet ekonomiskt stöd för ledarutbildningen och instruktionsarbetet samt bereda de fria ungdomsorganisationerna möjlighet att bedriva sin verksamhet i ändamålsenliga föreningslokaler.

De strävanden, som Svensk Ungdom har gjort sig till tolk för är centrala frågor för hela vår svenska folkstam. För att kunna arbeta och verka för dem är Svensk Ungdom i behov av hela den svenska ungdomens stöd. Vi riktar en vädjan till alla unga svenska män och kvinnor att vid det förestående valet rösta med Svenska folkpartiet, som är det enda parti som helt tillvaratar de svenska intressena och därmed även den svenska ungdomens fördel i vårt land.

Årsmötet (forts. fr. sid. 2)

ärenden behandlats och avklubbats, framförde valdelegationens förslag till besättande av de vakanta platserna i styrelsen. Förslaget omfattades enhälligt av årsmötet och valda blevo sålunda: För perioden 1948—1950: Byråchef John Forsberg, Vasa och chefred. Frank Jernström, Ekenäs, vilka omvaldes samt mag. Håkan Sandström, Åbo, pol. stud. Giovanni Mariani-Cerati, Helsingfors och frk. Sigbrit Eriksson, Helsingfors, alla nyvalda. Valda för ettårsperioden 1948—49 blevo mag. Henry Backman, Helsingfors, och kanslissekreterare Kaj Snellman, båda omvalda.

Litet tvistades det dock

Som sista ärende upptogs enhälligt till behandling ett förslag framfört av stud. Henric Nordberg, som ansåg att Svensk Ungdom borde etablera närmare kontakt med de finska borgerliga partiernas ungdomsorganisationer och att en passus härom borde inrymmas i verksamhetsplanen. På detta förslag följde en vidlyftig diskussion, vari stud. Nordberg påpekade det originella i att våra förbindelser till det övriga Norden omhuldas så väl som fallet är, medan däremot inga direkta förbindelser till motsvarande organisationer på finskt håll upprätthölls. Här emot anfördes att ett samarbete i form av gemensamt anordnade debatttillfällen, sådana som hittills arrangerats, mycket väl går för sig, medan ett direkt samgående med ett annat inhemskt partis ungdomsorganisation var något helt annat än goda relationer och utbyte av erfarenheter med utländska broderorganisationer med samma ideologiska program. Vidare underströks att Svenska Folkpartiet inte inlett något samarbete med de borgerliga finska partierna, varför utan tvivel en rätt onaturlig situation skulle uppstå om ungdomsorganisationen skulle inlåta sig på något sådant, som partiet inte anser tillrädligt. Den långa diskussionen ledde, trots en del kompromissförslag, till omröstning varvid det framställda förslaget med stor majoritet förkastades.

Med denna diskussion, egentligen såsom redan tidigare påpekades det enda tecknet på meningskiljaktigheter inom olika kretsar i SU, var mötet slut. Ett kapitel avslutades och ett nytt begynner. Framför oss ha vi arbete — tiden kräver krafttag, krafttag för Fosterlandets väl och för svensk framtid i Finland. Svensk Ungdom vet sin uppgift och känner sitt ansvar. K. G.

VÄRDEGEMENSKAP är ett begrepp som på den senaste tiden införts även i den politiska debatten. En av våra yngre forskare på samhällsvetenskapernas område, mag. Göran von Bonsdorff, ger oss nedan en liten orientering i de viktiga, hela samhällslivet omspannande problem det härvid rör sig om.

utgångspunkt få göra en insats i enlighet med sina böjelser och sin förmåga. Tydligt är emellertid, att värdegemenskapen i varje händelse måste anknyta sig till frågor, som i hög grad påverkar vår livsåskådning och som binder oss samman med osynliga, men ofta oupplösliga band.

Nu är det ju en känd sak, att olika medborgargrupper i många fall även beträffande frågor av grundväsentlig betydelse är av alldeles olika mening. En grupp kan beteckna en annan som landsförrädare för att den ej deltagit i försvaret av rikets integritet och denna utpekade grupp svarar kanske med att förklara bestämda personer för »folkets fiender», vilka borde uteslängas från allt inflytande på avgörandet av landets öden. Det är tydligt, att man i dylika fall knappast kan tala om någon inbördes värdegemenskap. Man frågar sig då, om det alltid är

Värdegemenskapen i samhället

I.

I diskussionen om utgestaltningen av det moderna stats- och samhällslivet återkommer ofta uttrycket värdegemenskap mellan individerna. En sådan värdegemenskap anses allmänt utgöra en av förutsättningarna för ett lyckligt genomförande av det demokratiska statsskicket. Sedd i större sammanhang bildar den tillika en icke oviktig förutsättning för en fredlig utveckling av förhållandet mellan olika nationer.

Vad anses då egentligen med denna värdegemenskap, här närmast tänkt som ett begrepp med politiskt innehåll? Kortast kan man definiera den som ett medvetande om gemensamma värden, en känsla av idéer, andliga tillgångar, som samtidigt är allas egendom. Det kan vara fråga om grundväsentliga betingelser för vår tillvaro som den personliga friheten eller rikets yttre oberoende och det kan gälla medborgerliga rättigheter som den allmänna rösträtten eller den individuella äganderätten. Det kan också röra sig om sociala principer som rättsordningens garanti av allas likhet inför lagen eller den enskildas krav på att oberoende av samhällelig

nödvändigt, att *samliga* individer känner sig vara i besittning av värdegemenskapen eller om den har sammanhållande och fostrande betydelse redan om majoriteten av folket anser sig kunna inta en liknande politisk och social utgångsställning.

Här skulle jag vilja ställa ett obetingat krav på totalitet. För att ha en verkligt samhällsstärkande räckvidd måste värdegemenskapen omfattas av hela folket utan undantag, eller, om detta är omöjligt, av en fullkomligt överväldigande majoritet därav. Där olika grupper förklarar varandra krig på liv och död och inte unna sin motpart samma ställning som de själva gör anspråk på att inta, där riket utåt företar bilden av ett söndertrasat virrvarr av sinsemellan kämpande fraktioner, där är värdegemenskapen bruten, talet om folkets gemensamma arbete och förtröstan en illusion. Det hjälper inte, att en grupp förklarar sig vara i besittning av den sanna fosterlandskärleken eller av kunskapen om folkets verkliga vilja. De granna frasererna avslöjas obarmhärtigt inför verklighetens kalla strålkastarljus. En minoritet bör akta sig att svara för mer än sig själv.

Kravet på att de faktorer, som betingar värdegemenskapen, bör äga totalitet inom folket, hindrar givetvis inte, att värdegemenskap kan vara rådande i högre eller lägre grad, d.v.s. att dessa faktorer kan vara flere eller färre till sitt antal. För den, som med oro ser sitt land som offer för partiernas inbördes kamp, må det vara en tröst att veta, att intet folk är helt utan värdegemenskap. Redan de geografiska förhållandena, folklynnnet, språk, seder, historia och mycket annat är sådana förutsättningar härför, som ej inför någon kritisk granskning kan skjutas tillbaka. Å andra sidan får vi säga, att värdegemenskapen ingestädes är fullkomlig. Fiender på liv och död finns det i de lyckligast lottade samhällen.

Hurudan är då den idealiska värdegemenskapen? Först bör framhållas, att förekomsten av gemensamma värden inom ett folk naturligtvis inte hindrar, att olika sociala gruppbildningar har sina egna, speciella intressen. Lika litet kan vi förneka, att dessa intressen är ägnade att utbilda livsåskådningar av olika schattering och att medborgargrupperna kan råka i konflikt med varandra, då det gäller för dem att hävda sina särskilda krav. Det viktiga är emellertid, att de motsättningar, som uppstår, löses med användande av medel, som samtliga partier godkännt, att den ömsesidiga aktningen bevaras och att en känsla av inbördes förståelse trots allt förblir den dominerande. Konflikter mellan skilda socialgrupper måste hindras från att leda till bestående ovilja, till spirande missnöje och osunt hat, som strider mot människonaturens innersta väsen.

Härmed är vi inne på en kärnpunkt med avseende på värdegemenskapen, frågan om det s.k. klasshatet. Det hävdas ju med eftertryck på socialistiskt håll, att vårt nutida samhällssystem med naturnödvändighet leder till en uppdelning i från varandra skarpt åtskilda samhällsklasser, som måste stå i ett förhållande av ständig antagonism gentemot varann. Följden härav blir en klasskamp, som med tiden antar allt håttigare proportioner och till slut leder till en mer eller mindre våldsam omstörtning av själva samhällssystemet.

Det lönar sig inte att förneka, att klasskampen i det sociala skeendet kan vara en realitet av stor betydelse. Där vidsträckta medborgargrupper känner sig stå i en beroende och undertryckt ställning, där de inte får skälig ersättning för sitt arbete och kanske dessutom är utestängda

från kulturens skatter och den medborgerliga bildningen, framväxer småningom en känsla av missnöje, avund och slutligen hat mot de bättre lottade. Och det kan inte hjälpas, att dessa känslor kompletteras av en hållning av nedlåtande förakt från de högre klassernas sida gentemot dem, som varken i socialt eller kulturellt hänseende är deras jämlikar, Dylika stämningar slår med åren fast rot i människornas sinnen. De dröjer ofta kvar där även sedan den sociala verklighetsbilden undergått förändringar, som minskar förutsättningarna för klasshatet.

Om vi då är beredda att erkänna, att klasskampen såsom en följd av klasshatet kan vara en realitet att räkna med, så har vi därmed ännu inte besvarat frågan, om en sådan kamp i högre eller lägre grad är en naturnödvändig företeelse i det samhälle vi nu lever i. Att besvara denna fråga är oerhört svårt och vi får vara försiktiga med att fälla kategoriska omdömen, om vi inte anser oss kunna bevisa dem. Men så mycket tror jag mig kunna säga, att den sociala och ekonomiska utjämnningen i samhället under de senaste två, tre decennierna gått relativt snabbt framåt. Antalet personer, som utan att ha egna tillgångar fått dra sig fram på svältlöner, s.k. proletärer, har tydligt minskats. Samtidigt har den högre bildningen gjorts tillgänglig för begåvade unga personer ur allt vidare samhällslager. Många sociala reformer har i hängnet av det demokratiska statsskicket kunnat förverkligas utan att våldsamma medel behövt tillgripas.

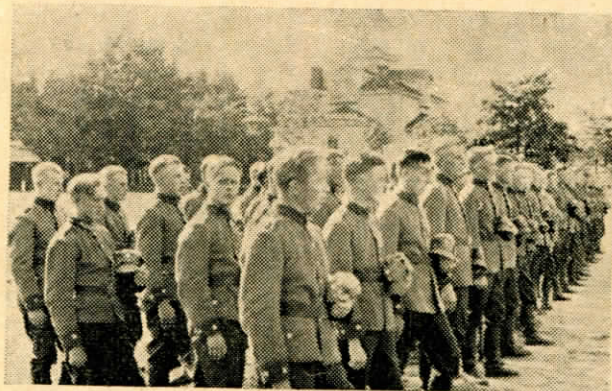
Men, frågar man sig då, hur kommer det sig, att den politiska kampen fortfarande i mycket rasar mellan å ena sidan de socialistiska partierna, vilka säga sig företräda (kropp)sarbetarnas intressen, och å andra sidan de övriga, s.k. borgerliga partierna? Hårtill vill jag svara, att den kamp, som ännu förekommer mellan socialister och icke-socialister, under de senaste åren i viktiga avseenden förändrad karaktär. Detta sammanhänger med samhälleliga omskiftningsprocesser och utbildningen av nya socialgrupper, vilkas uppfattningssätt inte längre fullt motsvaras av de gamla livsåskådningsschablonerna. Det, som man fortfarande på sina håll benämner klasskamp, är numera väsentligen en *partikamp*, där de socialistiska partiernas inbördes värdegemenskap ofta lika starkt måste sättas i fråga som värdegemenskapen mellan socialister och icke-socialister. Denna intressanta fråga om klasskampens gradvisa förändring till en partikamp skall jag återkomma till i en följande uppsats.

Göran von Bonsdorff.

En svensk brigad med finskt befäl?

När detta skrives har vi nyss fått veta att vår högsta militärledning givit efter för det svenska önskemål, som senast kommit till uttryck i Svenska folkpartiets valprogram: de svenska värnpliktiga skall i framtiden sammanföras i en enspråkig brigad. Denna tanke har så att säga legat i luften alltsedan de enda rent svenskspråkiga trupperna vi numera har hösten 1945 förlades inom samma garnisonsområde i Dragsvik strax utanför Ekenäs. Den diskuterades sedan också man och man emellan både inom garnisonen ifråga och inom folktingets militäretskott. I offentligheten framfördes önskemålet första gången för ungefär ett år sedan av Västra Nyland.

pliktiga. Mer än nog alltså för en fredstida brigad även med nuvarande kortare värnplikt. Vart tar då alla de vägen, som inte kommer till Dragsvik? Den frågan brukar besvaras med en hänvisning till att svenskar föredrar att inträda i specialförband, som ju så när som på den svenska artillerisektionen alla har finsk utbildning, eller att de i största allmänhet önskar förkovra sina finska språkkunskaper. Att det emellertid långt ifrån är bara frivilligt som en så stor del av våra svenska ynglingar hamnat i finska förband, därom vittnade bland annat folktingets lagfarne ombudsman, till vilken en mängd förfrågningar kommit in, hur man bör förfara för att få förflyttning till svensk trupp. I regerings-

Till en början såg det emellertid inte vidare hoppfullt ut. Strax efter det frågan kommit upp påvisade försvarsmaktens kommandör själv i ett uttalande för Uusi Suomi att en sådan idé från början var dödfödd. Vår svenska befolkning skulle aldrig kunna få ihop så många värnpliktiga att därav skulle kunna bildas ens ett helt regemente, ännu mindre en brigad. Det var inte heller så svårt att komma med siffror som visade att tillströmningen till våra svenska enheter är alldeles för liten. Betänker man emellertid att en hel årsklass i detta land uppgår till närmare 40.000 man, kommer man till det förbluffande resultatet att årligen omkring 4.000 svenska ynglingar inträder i vår försvarsmakt som värn-

formen heter det som känt att värnpliktig som inte själv önskar annat, »såvitt möjligt» bör hänföras till sådant truppförband vars manskap har samma modersmål som han. Man behöver bara föreställa sig hur en oerfaren yngling — första gången och klädd som Adam inför stjärnprydda högdjur — kan tänkas besvara exempelvis frågan om han hellre vill bli jägare, vill till kustförsvaret eller föredrar att bli vanlig »måsare». Jag har själv ställts inför just den frågan och sett en mycket stor del av kamraterna falla för den.

Jag är inte heller den ende som under ett mycket rörligt frontliv om och omigen bevitnat hur rent svenska officerare konsekvent talat

finska med varandra, så snart de hamnat i finska truppförband, i många fall till och med på tumenhand.

Redan detta visar vilken betydelse den svenska brigaden kommer att ha — förutsatt att man kan förmå vandra svensk yngling att kräva ut sin rätt att placeras i ett svenskt förband! Här återstår mycket att göra och här borde alla tillgängliga upplysningsmedel mobiliseras. För att inte tala om vanliga renhållningssynpunkter. Jag behöver väl inte komma med exempel på vilket förhärjande inflytande på finlandssvenskt språkbruk den militära enspråkigheten utövat. Den förvanskade finska rotväliska man lär sig i militären är sannerligen inte så mycket värd att man för den offrar sitt eget modersmåls renhet för årtal framåt.

I det sammanhanget är det frestande att komma in på den militära terminologin. Det har framkastats att inom de svenska truppförbanden också svenskt kommandospråk och överhuvudtaget svenska militärtermer borde införas. Det enda bärande motargument initiativtagarna fått till svar är att lag och förordning förutsätter enhetligt kommandospråk i hela armén. De lagarna stiftades emellertid på den tiden då man ännu trodde att arméer i krig dirigerades med kommandoord. Numera är det endast enstaka specialister — som ändå måste få specialutbildning — som i sitt direkta samarbete med andra vapenslag måste veta något om finsk militärterminologi. Detta motiverar emellertid inte att tiotusentals svenska landsynglingar år efter år skall ägna en god del av sin utbildningstid åt att lära in termer som är dem obegripliga.

Nåja, nu ser det i alla fall ut som om vi skulle få vår svenska brigad. Av allt att döma kommer stommen att bestå av ett infanteriregemente, förlagt i Dragsvik och en artillerisektion, förlagd i Österbotten, troligen Vasa. Nu frågar man sig om det inte vore naturligare att svenska skärgårdspojkar inkallades i kustförsvaret. Och det vore det onekligen. Brigadens tillblivelse har till och med haft till följd att den tvåspråkiga kustartillerisektionen i Hangö förvandlats till helt enspråkig och att förutom Russarö, som redan nu har finsk besättning och fått inrätta en finsk folkskola för stampersonalen, också Örö i sommar kommer att få finsk besättning. Här skapas alltså nya enspråkigt finska stödje punkter den ena efter den andra längs vår kust och nu senast till och med med svensk välsignelse. Är brigaden faktiskt värd det offret?

Ja, de som fram till vårt vapenstillestånd med-

vetet eller omedvetet arbetat för vår armés förfinskning har gjort väl ifrån sig. Just nu finns nämligen inom sjöförsvaret, dit ju också kustartilleriet hör, omkring 20 svenska officerare, av vilka en stor del redan hunnit så pass högt i rangskalan att de inte kan placeras i ett och samma förband. Betecknande är att antalet avtar ju lägre på rangskalan man kommer från major nedåt. Någon återväxt finns överhuvudtaget inte.

Man har alltså kommit till det resultatet att en svensk formation under gemensam svensk ledning endast är möjlig om man begränsar antalet vapenslag till det minsta möjliga och därmed skapar de största möjliga utsikterna att få återväxten av svenskt befäl och underbefäl trygga. De största möjliga, var det. Stora är de sannerligen inte. Trots att än så länge alltjämt blott en del av de svenska värnpliktiga kommer till Dragsvik, är det redan nu bekymmersamt nog med stampersonalens svenskhet. I officersklubben hör man vid varje besök alltmera finska talas, det ena finska namnet efter det andra dyker upp i stampersonalens matriklar. Och »höga vederbörande» rycker på axlarna. Vad kan vi göra: det finns inga svenska officerare och underofficerare mera! Översköterskan på sjukhuset förstår knappt svenska, personalen på persedelfabrikstaden är helt finsk, barnen på kassärngården talar finska. En del tidningsskriverier har ju haft till resultat dels att en svensk kurs för stamunderbefäl anordnades och dels att en del nya underofficerare tog tjänst vid regementet. Men därmed är inte på långt när frågan om den nya brigadens svenska kader löst.

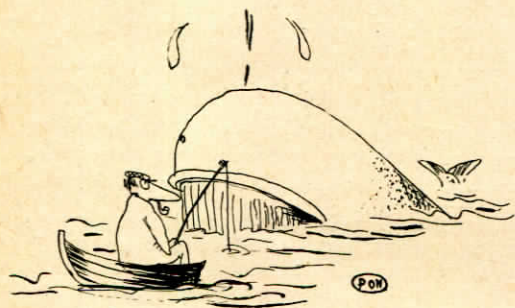
Man förstår särdeles väl att svenska unga män inte kan uppdriva någon överväldigande entusiasm för uppgifter inom finska armén (»finländska» vore här faktiskt fel uttryck). Den mentalitet som under lång tid satt sin prägel i synnerhet på vår yngre AKS-rekryterade kader har inte precis gjort vår svenska befolkning till försvarsentusiaster. Vi minns alltför väl hur herrarna Toropainen och vad de hette tog på sin uppgift att fostra hängivna reservofficerare och vi minns också hur »hurri»-ropen klingade i reservofficersskolans korridorer den enda gång där faktiskt fanns en svensk avdelning.

Sådant hänger i och det var väl meningen. Detta är också sannerligen inte platsen där det skall göras propaganda för att inträda och bli aktiv i armén. Dels ligger hela jobbet i allmänhet inte för vår mentalitet, dels är ju arméns uppgift och mission under nuvarande förhållan-

(Forts. på sid. 15)

Fiske i valtider

En inrikespolitisk betraktelse just nu kan knappast undgå att syssla med valet. Så långt man förmår minnas tillbaka, dvs nästan ända till vintern 1945, har valet kastat sin slagskugga över den politiska horisonten. Dystert mörkande eller ljust och skirt hoppingivande allt efter betraktarens kulör. Och den som skådat landets elit församlad till riksdag på nära håll under det senaste året, har bekommit en så effektiv åskådningsundervisning som möjligt rörande det högst förbluffande faktum, att de nya ansiktenas — och de gamlas som överlevde mars 1945 med förresten — treårsperiod snart runnit ut. Vilka verkningarna varit, har den vakne tidningsläsaren självfallet observerat — och den

ointresserade förnummit i sitt skinn. Bägge är säkert ense om, att stundande val inte är något särdeles livselixir för politisk visdom. Tvärtom. I valperspektiv får ändamålet ofta helga medlen.

En hastig blick tillbaka på vad som hållit inte minst omvärldens intresse fångat och riktat på Finland under vårens lopp, visar att valguden haft sina fingrar med i spelet litet varstans. Paktkrisen t.ex. Där ser vi, hur de finska borgerliga partierna till en början manhaftigt spänner ut bröstet och säger sitt blankt avvisande nej till hela härligheten — men först sedan de försäkrat sig om, att presidenten hade tryggad majoritet i folkrepresntationen för resan till Moskva. Socialdemokraterna var nog också viliga — i anden — att följa exemplet, men köttet var svagt. Lyckligtvis nyktrade man sedan till, då utgången i ryska huvudstaden i någon mån överraskade också välinformerad hemmaopinion

och visade, att den internationella pressen ut-sända hajar varit litet för pigga på att dra drastiska slutsatser. Men inte ens då kunde de s.k. framstegsmännen, en gång en liberal centergrupp, återvinna fotfästet på realpolitisk botten, utan störtade sig som den ståndaktige tennsoldaten på sitt svärd — som en av förståsigpåarna yttrade i riksdagskuloarerna efter sorgspelets slut i plenisalen.

Annars har väl också den intesiva kampen om inrikesministerposten och de mångomskrivna alarmlägen inom Helsingforspolisen — delvis också armén — gett nog samt belägg för, att ändamålet helgar osv i valtider. Kommunistiskt monopol på polistaburettens har åtminstone på vänsterhåll betraktats som ett axiom — till övriga partiers och kanske främst de konkurrerande socialdemokratiska »reaktionärernas» förtroende. Kom så sossarnas huvudorgan med sina sensationella revolutionsartiklar om den kommunistiska barrikadfalangens — hrr Äikiä, Lehen och Ryömä — skumma planer på diverse omvälvningar efter välbekant tjeckoslovakiskt mönster. Redan följande dag var det klart för polis-kommandör Gabrielssons extraordinarie alarmlägen inom Helsingforspolisen — varom hr polisminister Leino inte lär ha vetat ett skvatt, förrän det var så dags att ingripa. Och dagen därpå begåvades landet med ett speciellt ministerutskott för att övervaka orningen. Den första framstötten mot inrikesministeriet hade lyckats.

Akt två blev som bekant än mer dramatisk och slutade med Leinos fall med tyåtföljande spontana Leinostrejker, som organiserades av det auktoritativa aktionsutskottet i f.d. Hindenburg-haus, där bl. a. gamle vännen Atos Wirtanen stortrivdes som strejkgeneral. Och slutet på visan minns vi alla: Madame Hertta åkte in i gula borgen som kanslichef, medan nyomvände folkdemokraten f.d. framstegspartisten, senare socialdemokraten Eino Kilpi — Sylvi-Kyllikkis man — ärvde hr Leinos ämbetsstol osv. Ingen vidare utdelning, efter så stora insatser tycker man. Men kommunisterna kontrollerar inte längre inrikesministeriet — även om regimskiftets följder ännu inte stuckit särskilt i ögonen. Åtminstone inte att döma av den riktning undersökningarna

(Forts. på sid. 4)

HELSINGFORS-AVDELNINGEN

presenterar sig

För att svensk ungdom helt skall kunna fylla sin stora uppgift för framtiden fordras inte blott aktivitet och politiskt intresse. För att vår förening skall framstå som en fast sluten och självständig enhet med tyätföljande ökad slagkraft bör våra olika lokalavdelningar förvärva sig en större kännedom om varandra. Nu träffas representanter för våra lokalavdelningar mycket sällan, vid någon sommarskola eller under partidagen. Vi bör därför med glädje hälsa vårt organ Svensk Framtid, som kommer att upplåta sina spalter för lokalavdelningarna i vår förening.

Denna gång ett försök att presentera lokalavdelningen i Helsingfors. Då vi emellertid är mycket intresserade av verksamheten i våra systerföreningar, hoppas vi, att i kommande nummer av vår nya tidning finna översikter av arbetet i Svensk Ungdoms andra lokalavdelningar.

Vi skall här hålla oss till den *verksamhetsplan*, som godkändes av årsmötet i februari, och som gäller för år 1948. Inledningsvis kan konstateras, att denna plan för vårt arbete kraftigt utökat verksamheten från tidigare år. Vi har lärt av våra misstag och utnyttjat erfarenheten.

föreningens budget tilldelats anslag, vilkas storlek står i proportion till utskottens arbetsuppgifter. I detta sammanhang kan nämnas att utskotten i stor utsträckning själva får verkställa sina planer sedan styrelsen godkänt dem.

Grundkursutskottet, vars ordförande är Helsingfors-avdelningens effektiva viceordförande filstud. Henric Nordberg, har till uppgift att arrangera den årliga grundkursen, som i Helsingfors är ett villkor för inträde i föreningen. Denna politiska grundkurs uppgift är, som av dess namn framgår, att ge föreningens nya medlemmar en grund för vidare politisk verksamhet. I Helsingfors har denna kurs alltid tillmätts en mycket stor betydelse, och kursernas program har alltid budit på intressanta föredrag. Vanligen försiggår dessa kurser över veckoslutet lördag—söndag, och den anspråkslösa fest för gamla och nya medlemmar, som utgör kursens lättare program, har sin speciella betydelse för förbrödringen inom föreningen.

Terminsmötesutskottet under ledning av vår gemytliga företrädare för stadens förorter, agr. Karl Karlsson, har en intressant uppgift sig förelagd. Utskottet skall nämligen anordna föreningens debatter. Enligt verksamhetsplanen bör föreningen under våren anordna en debatt för allmänheten och under höstterminen en debatt för medlemmar av Svensk Ungdom. I debatter av den förstnämnda typen inbjudes som refe-

LÄRORIKT kan det vara för lokalavdelningarnas funktionärer och andra aktiva medlemmar att ta del av vidstående artikel, som ger oss en inblick i **H:fors-avdelningens** verksamhet och berättar om alla de många uppslag och idéer, som man med framgång realiserat inom föreningen.

Resultatet är, att med god arbetsvilja kommer vi snart att glida in i ett verksamhetssystem som borde tillfredsställa alla våra medlemmar. Vi strävar nämligen till att bjuda varje medlem av vår förening något, som kan intressera henne eller honom.

Innan vi går till själva verksamheten, är det skäl att en stund stanna vid *styrelsens arbetsformer*. Det har nämligen visat sig, att vid mångsidig verksamhet är styrelsen ensam inte smidig nog att verkställa alla årsmötets direktiv. Däremot löper arbetet väl med beredande organ, som framställer sina förslag till styrelsens avgörande. Sålunda har föreningens styrelse etablerat sig som ett övervakande och godkännande organ, som upptar till behandling de olika utskottens förslag, remitterade till dessa av styrelsen.

Som nämnt är verksamheten uppdelad på olika utskott, sex till antalet. Utskotten är sammansatta så, att ordförandena är medlemmar av föreningens styrelse. De övriga medlemmarna i utskotten väljes fritt av respektive ordförande. Med fördel intages i utskotten yngre intresserade medlemmar, då det visat sig att rekryteringen till föreningens styrelse i stor utsträckning sker genom dessa utskott. De sex utskotten i styrelsen är följande: Grundkurs-, Studiecirkel-, Terminsmötes-, Social-, Informations- och Ekonomieutskottet. För sin verksamhet har dessa utskott i

renter ledande politiker ur våra svenskspråkiga partier, medan i debatter av det andra slaget endast våra egna medlemmar korsa klinga. Dessa debatter ha städse gestaltat sig till rivande strider mellan olika åsiktsgrupper, som säkert varit ägnade att skänka åhörarna och deltagarna både erfarenhet, rutin och goda skratt. Förutom dessa debatter har utskottet också att anordna s.k. terminsmöten, vilka bestå av politiska diskussioner och underhållande program.

Ekonomieutskottet under ledning av föreningens skattmästare, förnuftiga energiknippet fil. stud. Svante Alm, har till uppgift att se till att föreningens pengar räcker till, och om de inte gör det skaffa nya sådana nyttiga ting. Vidare bör han övervaka, att de olika utskotten inte överskrider sina tillgångar. I regel består detta utskott endast av ordföranden.

Socialutskottet är en institution, utan vilken vår förening sedan länge hade somnat in. Att föreningen i stället det senaste året upplevat en speciellt god period, kan i betydande utsträckning tillskrivas detta utskott. C-vitaminutskottets ordförande är frk. Sigbrit Eriksson, centralstyrelsemedlem och Helsingfors-avdelningens första dam. Socialutskottets uppgifter är att sköta förplägnaden under föreningens större möten, att förverkliga en kulturell verksamhet genom att anordna teater- och bioaftnar samt möten och klubbafnarnar med program, värdiga Svenska

folkpartiets kulturella traditioner. Över huvud kan man säga, att utskottets verksamhet är den pikanta smaksättningen i föreningens eljest kanske alltför teoretiskt politiska verksamhet. Denna vår har utskottet anordnat en rad trevliga söndagspromenader och exkursioner.

Studiecirkelutskottet är en nyhet sedan senaste årsmöte. Utskottet, vars ordförande är pol.stud. Giovanni Mariani-Cerati, har till uppgift att anordna studiecirkel inom föreningen. Denna nya verksamhetsgren påbörjades först i april, varför man ännu inte kan blicka tillbaka på en så lång period av framgång, att man kunde ge verksamheten högt betyg. Att emellertid studiecirkeliden dragit medlemmarnas intresse till sig är uppenbart. Höstterminen kommer att vara utslagsgivande i fråga om denna verksamhets nytta. Man hoppas dock redan nu mycket av detta föreningens nya program. Under de två månader cirkelarna arbetat, har sammanlagt 31 medlemmar deltagit i verksamheten. Fyra olika cirkel har samtidigt arbetat, en i inrikespolitik, en i utrikespolitik och två speciella cirkel över ämnena »Nationalitetsfrågan i Finland och Svenska folkpartiets historia» och »De politiska partierna och ideologierna i Finland». Utskottet planerar en verksamhet, som i fortsättningen utom politiska ämnen även skulle behandla rent kulturella. Dessutom föreligger planer på kurser i debatteringskonst i utskottets regi.

Informationsutskottet under ordförandeskap av ystert unga journalistbegävnungen fil.stud. Birgitta Pettersson har till uppgift att sköta informationen av föreningens medlemmar. Detta sker vanligen genom att någon politiker inom vårt parti under en brasafton redogör för den senaste tidens politiska händelser och vårt partis ställningstaganden. Dessutom bör utskottet se till att allt som införts i tidningspressen om föreningen samlas.

Av stor vikt är, att ett intimt *samarbete* ständigt upprätthålles mellan de olika utskotten i föreningen. Hela verksamheten blir smidigare och ekonomiskt mindre betungande. Ett sådant samarbete skulle heller inte lyckas utan styrelsens två sammanhållande krafter, ordföranden och sekreteraren. Att vår ordförande, lugna specialisten på föreningsteknik och vår styrka under tre år, fil.mag. Henry Backman, genom sin stora rutin och sitt aldrig sinande intresse för finlandssvenskt ungdomsarbete gjort en banbrytande insats för Svensk Ungdom är ett faktum. I vår sekreterare, osjälviskt och säkert arbetande frk. Carita Dunderfelt, har föreningen fått en förtjusande tillgång. Alltid tjänstvillig gör hon strävsamma försök att hålla alla trådarna i sina händer och bli den fulländade sekreteraren. Vi vet att hon lyckas.

Att det inte är lätt att samla föreningens ca. 420 medlemmar i Helsingfors med stadens alla nöjen och konkurrerande föreningsliv har styrelsen nog samt fått erfara. Trots det har lokalavdelningen i huvudstaden inte kastat yxan över bord. Det arbetas friskt för de mål, som är allas våra gemensamma: En lycklig framtid för oss finlandssvenskar i ett fritt Finland. *Johnny.*

En svensk brigad. (forts. fr. sid. 12)

den alltför oklar för att locka framtätsträvande unga män.

Det hela är emellertid inte för närvarande i huvudsak en militär angelägenhet, det är en social och en som rör svenskheten. Sålänge ynglingar från våra svenska bygder skall tillbringa ett mycket betydelsefullt skede i sin utveckling i armén — ofta kanske första gången borta från hemmet — sålänge är det en svensk livsfråga att de hamnar i bästa möjliga händer. Vi av en litet äldre generation har gjort våra erfarenheter och har sett hur lätt påverkad man är just i det skedet av sitt unga liv och hur lätt det går att växla in på fel spår. Vi kan inte utan vidare låta det ske att våra efterträdare kanske råkar ut för samma fara. Fostras våra svenska värnpliktiga emellertid av folk som har de nödiga intellektuella förutsättningarna härför och som förstår svensk mentalitet, helt enkelt för att det är deras egen, folk som har klart för sig betydelsen av att skapa en hygglig och svensk miljö kring sin enhet, då kanske värnpliktstiden till och med kan få en viss positiv fostrande betydelse för många. Men den andan kan nog inte föras in i en svensk brigad av finska utbildare!

Först och främst gäller det alltså att undersöka var de svenska ynglingar tagit vägen, som veterligen på sistone fått befälsutbildning utan att få transport till Dragsvik och att i samma veva renskrapa de finska enheterna i synnerhet på yngre svenska officerare. Vidare gäller det att se till att inte de ca 25 nya manliga svenska studenterna försvinner någonstans i det finska soldathavet som så många Dragsvik-soldat gjort, sedan han kommenderats till någon finsk specialkurs. (Det kan nämnas att av de fyra senaste kontingenterna i Dragsvik omkring ett dussin var studenter! Av den allrasenaste kontingenten summa två, som förresten båda inträdde i kadettskolan. Få se var de hamnar, när de blir utdimmiterade!)

I dagarna har ett tjugotal ynglingar från Dragsvik avsänts till officersskolans första efterkrigskurs i Fredrikshamn. Det finns tecken som tyder på att man kommer att ta större hänsyn till deras modersmål än vad äldre reservofficerare varit vana att röna. Om något år kommer emellertid en mycket stor mängd studenter, som nu har uppskov, att troppa in. Då om inte redan nu — finns alla möjligheter att anordna befälskurser i Fredrikshamn på svenskt språk, vilket kanske i sin mån kan bidra till att lösa befälsfrågan för den svenska brigaden.

Svensk Ungdom r. f.

— Svenska Folkpartiets ungdomsorganisation

Centralstyrelsen:

Ordförande: Mag. Christoffer Schildt.

Viceordf.: Byråsekreterare John Forsberg.

Skattmästare: Kanslissekreterare Kaj Snellman.

Medlemmar: Mag. Henry Backman, dipl. ekon.

Börje Blomberg, frk. Sigbrit Eriksson,
jordbr. Edvin Hellsten, chefred. Frank Jern-

ström, frk. Carin Piponius, mag. Håkan Sandström, pol. stud. Giovanni Mariani-Cerati.

Sekreterare: Jur.stud. Kristian Gestrin.

Ombudsman: Sven-Olof Högnäs.

Kansli: Bulevarden 1, Helsingfors. Expeditionstid: kl. 14—16. tel. 33 421.

Lokalavdelningar

Helsingfors Ordf.: Mag. Henry Backman.	Vasa Ordf.: Lär. Gunnar Nylund
Lovisa Ordf.: Läraren Holger Salmén.	Jakobstad Ordf.: Ekon. Bror Westerlund.
Borgå Ordf.: Dipl.ekon. Börje Blomberg.	Gamlakarleby o. Karleby Ordf.: Hr Paul Djupsund.
Karis Ordf.: Lär. Per Back.	Vörå Ordf.: Hr Gunnar Haga.
Hangö Ordf.: Krim.konst. Bo Lindström	Malax Ordf.: Jordbr.: Algot Mattson
Ekenäs Ordf.: Chefred. Frank Jernström.	Kronoby Ordf.: Hr Matts Nynäs.
Åbo Ordf.: Mag. Håkan Sandström.	Esbo Ordf.: Lär. Alf Sundström.
Pargas Ordf.: Köpman Anders Bäcklund.	

SVENSK FRAMTID

Ansvarig huvudredaktör:
Mag. Christoffer Schildt.

Redaktion och expedition:
Bulevarden 1. Helsingfors C. Tel. 33 421